

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Jerzego P. i Marka K.

przeciwko „A.” Spółce z o.o. w O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu

Gospodarczego

z dnia 5 listopada 2010 r.,

**oddala zażalenie.**

## Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie tego Sądu z dnia 1 października 2010 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego i zawartemu w wyroku wymienionego Sądu Okręgowego postanowieniu co do kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Powołując się na doktrynę i orzecznictwo, Sąd Okręgowy uznał, że przewidziane w art. 395 k.p.c. zażalenie co do nadania klauzuli wykonalności przysługuje jedynie na postanowienie sądu pierwszej instancji. Podstawy prawnej do zaskarżenia wymienionego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2010 r. do Sądu Najwyższego nie stanowi także art. 394<sup>1</sup> k.p.c., ponieważ postanowienie to nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie.

W zażaleniu pełnomocnik pozwanego zarzucił, że zaskarżone postanowienie narusza konstytucyjną zasadę dwuinstancyjności i wyrażoną w art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Obywatela zasadę rzetelnego procesu. W konkluzji zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestia dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji o nadaniu klauzuli wykonalności nie raz była już przedmiotem rozważań w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZ 107/05, OSP 2008, nr 6, poz. 70, z dnia 7 listopada 2006 r., III CZP 77/06, i z dnia 4 października 2007 r., V CZ 54/07, niepubl.) Z treści tych orzeczeń wynika, że Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, iż wymienione postanowienie jest niezaskarżalne. Motywując odrzucenie wniesionego na to postanowienie zażalenia, Sąd Najwyższy wskazywał, że zgodnie z art. 795 § 1 k.p.c. na postanowienie co do nadania klauzuli wykonalności przysługuje zażalenie, przy czym podkreślał, iż przepis ten reguluje dopuszczalność zaskarżenia postanowienia co do nadania klauzuli wykonalności

wydanego przez sąd pierwszej instancji, natomiast zaskarżone w sprawach postanowienia zostały wydawane przez sąd drugiej instancji. Dlatego art. 394<sup>1</sup> k.p.c., regulujący kwestię zaskarżania postanowień sądu drugiej instancji, powinien stanowić podstawę do oceny dopuszczalności zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji o nadaniu klauzuli wykonalności. Opierając się na tym przepisie, Sąd Najwyższy w wymienionych orzeczeniach stwierdził, że postanowienie sądu drugiej instancji o nadaniu klauzuli wykonalności nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, a tym samym złożone na nie zażalenie jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 w związku z art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie podziela stanowisko wyrażone w przytoczonych orzeczeniach.

Nie podważa tego stanowiska odwołanie się skarżącej do wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 lutego 2010 r., SK 10/09 i z dnia 2 czerwca 2010 r., SK 38/09, w których przepis art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c. został uznany za niezgodny z określonymi przepisami Konstytucji w zakresie, w jakim – odpowiednio – w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 maja 2009 r. nie dawał podstaw do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji oraz nie przewiduje możliwości zaskarżenia postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego wniosek o wyłączenie sędziego złożony przed sądem drugiej instancji. Przede wszystkim przytoczone wyroki Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczą postanowienia sądu drugiej instancji co do nadania klauzuli wykonalności. Ponadto uszło uwagi skarżącej, że z tzw. wyrokami zakresowymi Trybunału Konstytucyjnego wiąże się budząca kontrowersje kwestia skutków ich wydania. Podejmując tę kwestię, Sąd Najwyższy przyjął, że stwierdzenie, iż określony przepis powinien przewidywać możliwość wniesienia środka odwoławczego – a w zakresie, w jakim tego nie czyni jest niezgodny z Konstytucją – nie oznacza wprowadzenia do systemu prawa postulowanego przepisu pozytywnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I KZP 37/05, OSNKW 2005, nr 11, 109). Dodatkowo trzeba też dostrzec, że – przy odmiennej koncepcji konieczne byłoby „ustalenie” konkretnej treści przepisu, a to należy wyłącznie do ustawodawcy. Dlatego,

w ocenie Sądu Najwyższego, trudno na podstawie przytoczonych wyroków Trybunału Konstytucyjnego wprost konstruować dopuszczalność zażalenia na nie przewidziane w treści przepisu kategorie postanowień (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07., OSNC 2008, nr 2, poz. 29).

Z przedstawionych powodów zarzuty, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem wskazanych w zażaleniu zasad i przepisów prawa należało uznać za nieuzasadnione. Zażalenie ulega więc oddaleniu (art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.).